

MEZEY KATALIN VERSEI

Aranyat önt az ősz

Elmúlásod úgy nehezül rám,
hogy szóhoz sem hagy jutni.
Szeret, aki érdek nélkül szeret.
Szereteted tudtam-e viszonzni?

Kezed nyoma, amerre csak megyek.
Körmendi Lajos a táj jó szelleme.
Szabad-e annak, aki ilyen fontos,
szabad-e, hogy elmenjen? S elmegy-e?

Várom az időt, hogy kevésbé fájjon.
Pusztulásod ne legyen vereséged.
Mit kellett volna tennünk? Hogy lehet
jóvá tenni egy ilyen veszteséget?

Elmulasztottunk. Mulasztunk ma is.
Önzők vagyunk és kiszolgáltatottak.
Lajos, bocsásd meg! Aranyat önt az ősz,
s mi fürdünk benne. Jövendő halottak.

Kezében a csokorral

Láttam, ahogy kezében a csokorral
váratlanul megállt az ágyam előtt,
hogy valami rosszat készül tenni,
nem az ajándékot akarja megköszönni.
Feldúlt arccal ordítózott fölöttem.
Tenyerembe bújva zokogni kezdtem.
Tudtam, hogy nem szabadna így történnie,

hogy végzetes, amit tesz. Szóljon valaki közbe,
fékezzék meg, ahogy egy dühöngő gyereket.
De senki nem szólt rá. És én voltam gyerek.
Vörös homlokkal, vitorlás nyaklebennyel
a hőségben kitárt ajtó előtt gesztikulált,
égnek állt ősz haja. Recsegve törte össze
a labdarózsacsokrot, pergett a konfettiszirom.
Nem vert meg. Szidalmak közben otthagytott.
Nagymama később felsöpörte az összetört virágot,
mint egy földhöz vágott porcelánvázát.

A boldvai református templom. Az egykor mellette állt bencés monostor volt minden valószínűség szerint az első összefüggő magyar nyelvemlék, a Halotti Beszéd és Könyörgés keletkezési helye a 12. sz. végén.